

4η Κυριακή Λουκᾶ
(Λκ. 8, 5 – 15)

15 Ὀκτωβρίου 2017

«Καί ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν»

Ἡ ἀγαθὴ γῆ! Αὐτό εἶναι τό ζητούμενο τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας κατὰ τὴ σημερινή παραβολή, πού ἀκούσαμε πρὶν ἀπό λίγο. Ἡ ἀγαθὴ γῆ! Αὐτό εἶναι τό ποθούμενο ὄλων μας. Εἶναι τό ἐφετόν τῆς καρδίας μας, πού θ' ἀγωνιστοῦμε νά τό κάνουμε ἐφικτόν, διότι μόνον ὡς ἀγαθὴ γῆ μποροῦμε νά καρποφορήσουμε τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά πορευθοῦμε τό δύσβατο ἀλλά, ὄντως, μακάριο μονοπάτι τῆς σωτηρίας μας.

Ἀρχὴ τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔτους τοῦτες οἱ μέρες. Οἱ καρδιές μας χέρσο χωράφι, φρυγανισμένο, ὄχι τόσο ἀπό τὴν κάψα τοῦ αἰσθητοῦ καλοκαιριοῦ ὅσο ἀπό τόν καύσωνα τόν πνευματικό. Ἀπό τόν καύσωνα τῆς ἀδιαφορίας, ἀπό τόν καύσωνα τῆς ἀμφιβολίας, ἀπό τόν καύσωνα τοῦ κάθε εἶδους βολέματος, ἀπό τόν καύσωνα τῶν πειρασμῶν, τῶν θλίψεων καί τῶν δοκιμασιῶν.

Θά πέσει ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ στίς καρδιές μας καί γιά φέτος. Θ' ἀναδειχθοῦν, ὅμως, οἱ ψυχές μας γῆ ἀγαθὴ καί ποιὰ εἶναι τά γνωρίσματα τῆς ἀγαθῆς γῆς;

Τά γνωρίσματα τῶν ψυχῶν πού εἶναι γῆ ἀγαθή τά λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας. Εἶναι οἱ «ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν καί ἐν ὑπομονῇ καρποφοροῦντες». Τρία λοιπόν εἶναι τά γνωρίσματα τῆς ἀγαθῆς γῆς. Πρῶτον, ν' ἀκοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ, δεύτερον, νά τόν φυλοῦμε στήν καρδιά μας καί τρίτον, νά καρποφοροῦμε μέ ὑπομονή.

Πρῶτον, ν' ἀκοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Μά τίθεται τέτοιο θέμα στίς ἡμέρες μας; Στίς ἡμέρες μας, πού τόσο πλούσια σπέρνεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων; Στίς ἡμέρες μας, πού ἀκούγονται τόσα κηρύγματα, πού τυπώνονται τόσα βιβλία, πού γίνονται τόσες ἐκπομπές, πού κυκλοφοροῦν τόσα ἔντυπα, πού ὑπάρχει τόση ἐλευθερία; Κι ὁμως, ἐνῶ ποτέ δέν σπάρθηκε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων πιά πλουσιοπάροχα ἀπ' ὅ,τι σπέρνεται σήμερα, ἐν τούτοις καί οἱ ἄνθρωποι ποτέ δέν ἔκλεισαν πιά ἐρμητικά τ' αὐτιά τους στό λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπ' ὅσο τά ἔχουν κλείσει σήμερα. Ποτέ οἱ ἄνθρωποι δέν ἀδιαφόρησαν γιά τά μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου τόσο πολύ ὅσο ἀδιαφοροῦν σήμερα. Δέν ἐννοοῦνται οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἑσπερίας, ἀφοῦ γιά τό δυτικό πολιτισμό ὁ Θεός πέθανε, οὔτε οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀνατολῆς, γιά τούς ὁποίους ὁ Θεός ἴσως ἀκόμη δέ γεννήθηκε. Ἐννοοῦνται οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλλάδος. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού δυσφοροῦν, ὅταν βλέπουν τόν ἱεροκήρυκα νά καταλαμβάνει τό βῆμα, πού κοιτάζουν τό ρολόγια τους, ὅταν ἀρχίζει νά ὁμιλεῖ, πού ἀλλάζουν τή βελόνα τοῦ ραδιοφώνου τους ἀπό τήν «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία»,

για να τή βάλουν σε κάποιο διπλανό σταθμό, προκειμένου να ακούσουν τις μικρότητες των ισχυρών, τα σχόλια των άνοήτων, τις μωρές αφιερώσεις των έρασιτεχνών. Η αναφορά γίνεται σ' όλους εκείνους που βαριούνται να πιάσουν ένα θρησκευτικό έντυπο στα χέρια τους, που αδιαφορούν ή αποφεύγουν να γράψουν τα παιδιά τους στο κατηχητικό, που βρίσκουν φτηνές δικαιολογίες, για να μη λάβουν μέρος στον κύκλο συμμελέτης της Αγίας Γραφής. Για όλους αυτούς που δε διψούν για το λόγο του Θεού, διότι νομίζουν ότι η ψυχή τους έχει ξεδιψάσει με τα φτηνά και τα εφήμερα του κόσμου τούτου. Η δίψα, όμως, της ψυχής για το αιώνιο δεν σβήνει από τα εφήμερα και τα ποταπά.

Δεύτερον, να φυλούμε στην καρδιά μας το λόγο του Θεού. Ο λόγος του Θεού ως είναι ο άτιμητος θησαυρός μας. Άς τον κρατούμε μέσα μας σαν κάτι πολύτιμο. Άς φροντίσουμε να μη μας τον κλέψει η λήθη, να μη μας τον αρπάξουν οι μέριμνες του βίου και οι ταπεινές υποθέσεις της ζωής, να μην τον ξεχάσουμε, όταν έλθει η ώρα των πειρασμών, των θλίψεων και των δοκιμασιών. Πολλές φορές μοιάζουμε μ' ένα τρυπητό, μ' ένα σουρωτήρι, μέσ' από το οποίο μπορούν να περάσουν τόνοι νερού, κι' όμως στο τέλος να μην έχει κρατήσει ούτε μία σταγόνα. Κι εμείς πολλάκις ακούμε, ακούμε, ακούμε... κι όμως η ύγρασία του θείου λόγου δεν καταφέρνει στο τέλος όχι να ποτίσει, αλλά ούτε καν να δροσίσει την ψυχή μας! Ο λόγος του Θεού στις ημέρες μας, αν το θελήσουμε, εισέρχεται εύκολα στην καρδιά μας, αλλά και εύκολα μπορούμε να τον χάσουμε, αφού ο διάβολος, ο

ἀμαρτωλός κόσμος καί ὁ παλαιός κακός ἑαυτός μας ζητοῦν νά μᾶς τόν ἀρπάξουν. Ἄς μὴν τόν χάνουμε, ἄς τόν φυλάξουμε σάν τή γόνιμη, φιλόξενη γῆ, πού κρατάει μέσα της τό σπόρο.

Τρίτον, διά τῆς ὑπομονῆς νά καρποφοροῦμε. Τό τρίτο γνώρισμα τῆς ἀγαθῆς γῆς εἶναι τό πιό δύσκολο. Ἡ καρποφορία θέλει κόπο, ὑπομονή καί κουράγιο. Ὅ,τι ἀκούσαμε καί ὄ,τι φυλάξαμε, ἔρχεται κάποτε ἡ δύσκολη ὥρα νά τό ἐφαρμόσουμε. Ἡ ἐφαρμογή τοῦ θείου λόγου εἶναι ἡ καρποφορία του. Ἐρχεται ἡ ὥρα τοῦ πόνου, ἡ ὥρα τοῦ πειρασμοῦ, κατά τήν ὁποία καλοῦμαστε νά διαλέξουμε. Θά καρποφορήσουμε ἐκείνη τήν ὥρα πνευματικά; Θά θυμηθοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ, γιά νά τόν ἐφαρμόσουμε, ἢ θά παρασυρθοῦμε ἀπό τή στιγμή καί θά ἀποδειχθοῦμε ἄκαρποι;

«Καί ἕτερον ἔπεσεν ἐπί τήν γῆν τήν ἀγαθήν...». Ὅλοι μας λέμε ὅτι θέλουμε νά εἴμαστε ἡ γῆ ἡ ἀγαθή. Ἄν ὅμως τό θέλουμε πραγματικά, πρέπει νά φροντίζουμε ν' ἀκοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ σέ κάθε εὐκαιρία, νά φροντίζουμε νά μή χαθεῖ, ἀλλά νά διατηρεῖται μέσα μας ζωντανός καί νά φροντίζουμε ἔτσι, ὥστε μέσ' ἀπό τόν γεμάτο ὑπομονή πνευματικό μας ἀγώνα ἡ ψυχή μας, ὡς γῆ ἀγαθή, νά φέρει «καρπὸν ἑκατονταπλασίονα».

Ἀμήν.